

EGLUTĖ

1969 birželis

▲ eglutė ▲

1969 birželis

TURINYS

- 3. DOVANA, E. Tošė
- 6. PAKLYDĖS ERDVĖLAIVIS, L. Stačiokaitė
- 8. PASLĖPTI DAIKTAI
- 9. PUPUČIO ATOSTOGOS
- 10. DIDELĖ KLaida, R. Šilėnaitė
- 16. LABORATORIJOJE, A. Spyruoklis
- 18. STOVYKLAUTOJAI, L. Gudeliienė
- 22. LAIMUTĖS LĖLYTĖ, Gintarė
- 28. MŪSU KŪRYBA
- 32. PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- P. Jurkus — viršelis, 28
- S. M. Eucharista — 3, 8, 9
- J. Paukštienė — 4, 5, 16, 17
- R. Šilėnaitė — 7, 10, 12, 13, 14
- J. Kiburas — 18, 19, 20
- A. Sruoginienė — 22, 23, 24, 25, 26, 27

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

jei norit pamatyti

gyvą Puputį

ir daug kitų
gražių dalykų

atvykit į
lietuvių vaikų laikraščelio

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ **EGLUTĖ** ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

kultūrinę popietę

Programoje: VAIKŲ LITERATŪRA

1969 m. spalio 12 d. 3 val. p.p.

Jaunimo Centre, 5620 So. Claremont Ave., Chicago

DOVANA

Emerencijonas Tošė

Reikėjo ir mažo ir didelio
Galvoti Vyteniui buvo leng-
va. Jis iš karto sugalvojo dova-
ną savo tėveliui, tėvų dienai. Jis
ką nors sukals! Ką nors didelio
ir labai sudėtingo!

Tam reikėjo daug lentų.

Reikėjo visokio ilgio vinių.
plaktuko.

Reikėjo replių vinims iš-
traukt.

Reikėjo ir visų šriubų ir
varžtų ir atsuktuvų.

Reikėjo piūklo lentoms
piaut.

Vytenis nešėsi įrankius iš
garažo į rūšį, kol jų prisikrovė
visa krūva. Tada buvo galima
pradėt.

Bet — dienos metu Vytenis neturėjo laiko, nes reikėjo eit į
mokyklą. Grįžęs iš mokyklos, tuoj bėgdavo žaist su draugais. Va-
kare, prieš einant gult, mėgdavo pasportuot salione.

Vytenis buvo toks užsiėmęs, kad net nepajuto, kaip atėjo tė-
vų diena. Vakara prieš tėvų dieną, kai jau buvo laikas gulti, Vy-
tenis atsiminė, kad dovana dar nesukalta! Jis spruko į rūšį.

— Kur leki? — šūktelėjo tėvelis. Vytenis neatsakė, nes neno-
rėjo išduot paslapties.

— Ar dantis jau išsivalei?

— Neee! — atsiliėpė Vytenis. Jis kažkodėl labai nemėgo valytis dantų.

— Tai marš į viršų dantų valyt ir į lovą!

— Negaliu! Turiu darbo!

— Darbas turės palaukt rytojaus.

— Neee! — šaukė Vytenis, bet tada jis išgirdo tėvelį lipant žemyn į rūšį. Vytenis spruko į viršų, pykdamas išsivalė dantis, ir garsiai trypdamas, užlipo laiptais į miegamąjį. Kai tėvelis ir mamytė atėjo jo pabučiuot, jis tik gulėjo užsimerkęs ir net “labanakt” neatsakė.

“Gera!”, galvojo Vytenis, “jeigu jis toks, tegu nieko negauna iš manęs. Jokios dovanos. Tai kas, kad rytoj tėvų diena. Man nesvarbu”. Vyteniui pasidarė taip graudu, taip suspaudė širdį, kad net ašaros ėmė riedėti.

Kitą rytą, tik atsibudęs, Vytenis lėkė į tėvelių kambarį, užšoko ant lovos ir apkabino nustebusį tėvelį:

— Sveikinu, sveikinu! Šiandien tavo diena! Aš tau beveik ir dovaną sukaliau! Tik nespėjau baigt!

Tėvelis labai apsidžiaugė.

— Ačiū, Vyteni. Man tavo paties dovana bus labai brangi, nors ir nebaigta, — ir jis prispaudė Vytenį prie savęs. Pabučiavo ir patapšnojo per nugarą.

Vytenis staiga nusiminė.

— Tėveli, — mėgino jis aiškinti, bet... kad... — ir daugiau jis nieko negalėjo pasakyti. Nuleido galvą ir nutilo.

Tėvelis atsisėdo, pakėlė Vytenio nuleistą veiduką ir tarė:

— Vyteni, gal tu tik norėjai man dovaną sukalt, bet nesukalei?

Vytenis palingavo galvą.

— Kaip tu manai, sūnau, kodėl tau nepasisekė sukalt?

— Nebuvo laiko.

Tėvelis susimąstė.

— Teisybė, tu kasdien labai užimtas.

— Tėveli... aš galėjau rast laiko... aš galėjau trumpiau žaist su draugais... — tyliai kalbėjo Vytenis.

— Žinai ką, Vyteni, — nusprendė tėvelis, — mudu abu pamėginkim tą dovaną kalt, gerai? Pradėkim dar šiandien. Po to, jei gerai seksis, darbą galėsi tęst vienas. Kasdien po truputį. Matai, kai neturi laiko, tai geriausia po truputį padirbėt kasdien.

Vytenis stipriai apkabino tėvelį, o širdy tik kartojo ir kartojo: "Tėveli, aš tave labai labai labai labai myliu".

Tėvelis paglostė Vytenį, pažiūrėjo į laikrodį ir vėl atsigulė.

— Dar labai anksti. Grįžk į lovą ir dar visi skaniai pamiegokim.

— Gerai, — sutiko linksmas Vytenis, bet į lovą jis nebegrižo.

Tyliai tyliai nusileido žemyn į virtuvę ir pradėjo tėveliams ruošti pačius skaniausius pusryčius pasauly.

PAKLYDĘS ERDVĖLAIVIS

VI

Linda Stačiokaitė

— Greičiau, Vytai, greičiau! — sušuko Zigmas, stovėdamas erdvėlaivio tarpduryje ir žiūrėdamas, kaip brolių vejasi kokia dvidešimts šunų policininkų.

Zigmas labai jaudinosi, nes jis jau buvo nustatęs erdvėlaivio instrumentus. Už penkių minučių erdvėlaivis automatiškai pakils! O Vytui dar ilgas kelias.

Vytas bėgo uždusęs ir jau beveik pritrūkęs kvapo. Jis negalėjo pasinaudoti spinduliniu šautuvu, nes jau buvo išėikvojęs. Šunys jį sparčiai vijosi.

— Skubėk, skubėk! — vėl suriko Zigmas iš erdvėlaivio.

— Tuoju, tuoju, — atsakė Vytas, — bet uždaryk duris!

Zigmas klausė nenoromis. Užvožęs duris, jis atsistojo prie lango, kad matytų, kada Vytas pribėgs. Tačiau, jis nedaug ką matė, nes Vytas jau buvo gana arti, o langai aukštai. Zigmas žvilgterėjo į laikrodį.

— Geriau prisirišiu prie kėdės, — nutarė jis. — Liko tik pusantros minutės. Mygtuku atidarysiu duris ir pakilsim...

Jis net sudrebėjo iš džiaugsmo, kad jiedu tuoj paspruks ir bus pakeliui į žemę.

— Viskas paruošta ir Vytas manęs nebars, kad kas netvarkojo, — ramino save Zigmas, nė nepastebėdamas, jog jis kalba pats su savimi.

Jis prisirišo prie kėdės, dešinę ranką laikydamas laisvą, kad galėtų paspausti durų mygtuką. Pro šoninį langą staiga pasirodė Vytas jau arti erdvėlaivio.

— Greičiau, greičiau! — šaukė Zigmas, pamiršdamas, kad durys uždarytos ir brolis negirdi jo balso.

Staiga užsidegė erdvėlaivio motorai. Suūžė, sutarškėjo ir visas laivas ėmė drebėti. Žiūri Zigmas: rodyklė rodo, kad už trisdešimt sekundžių erdvėlaivis pakils!

Zigmas pajuto Vyto žingsnius ant metalinių kopečių prie durų. Jos automatiškai išlindo, nes Vytas paspaudė paslėptą myg-

tuką už erdvėlaivio kojos. Jis greitai lipo ir laivas truputį susiūbavo. Bet kopėčios aukštos. Beliko tik dvidešimt sekundžių.

Laivas vėl susiūbavo. Jau ir šunys kopečias pasiekė! Jie sunkesni už Vytą ir lipo sunkiais žingsniais. Jų aštrūs balsai buvo girdėti net per duris. Liko dešimt sekundžių.

Staiga — vūm! — erdvėlaivis įtraukė savo kojas ir pakilo! Kopėčios atsikabino ir nukrito ant žemės. Vytas su visais šunimis parvirto kūliais. Bet greit atsipeikėjęs, jis atsistojo ir mojo Zigmui, kažką bandydamas sakyti.

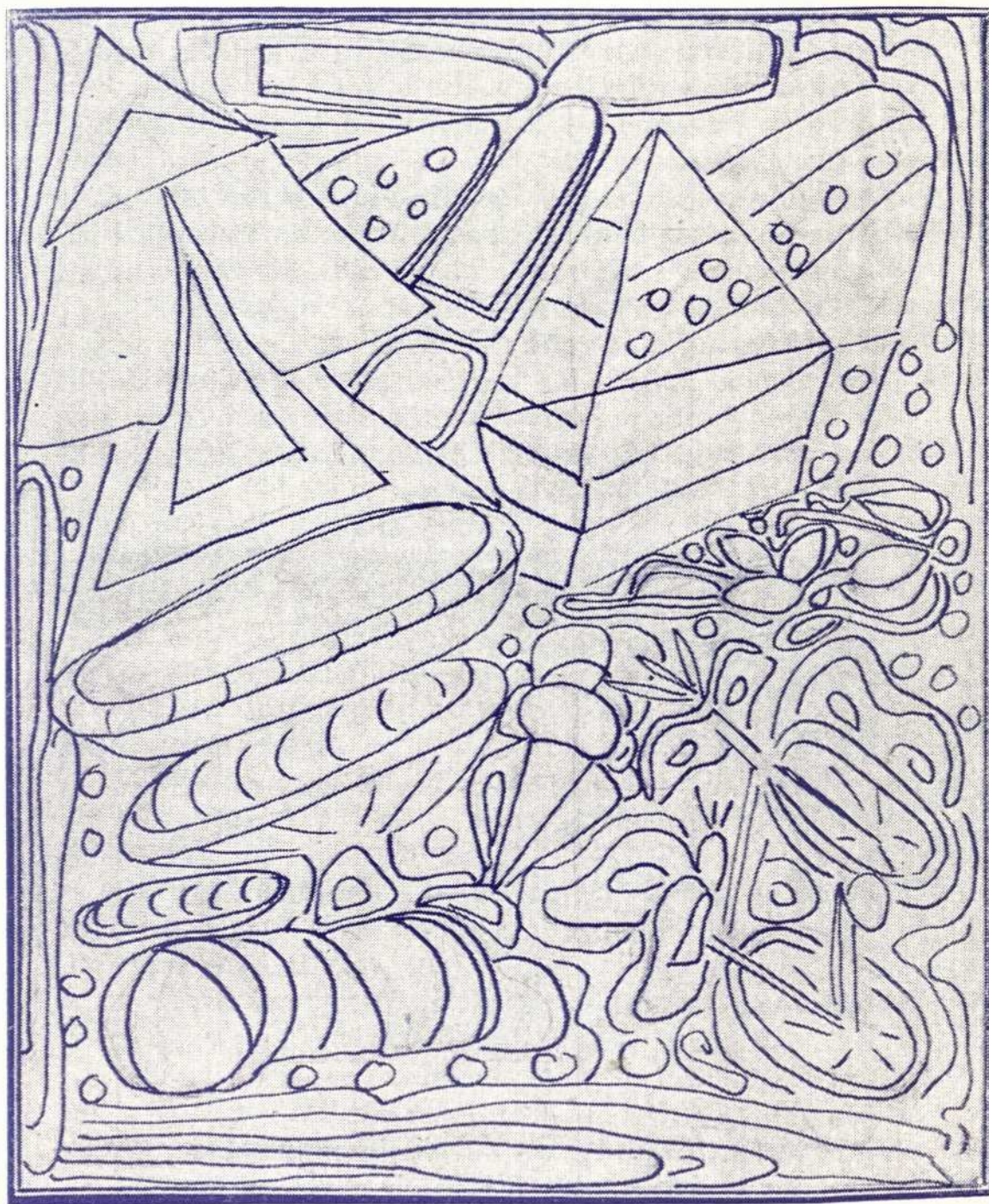
Zigmas žiūrėjo pro langą ir jo išbalusiais skruostais tekėjo ašaros. Erdvėlaivio sustabdyti jis negalėjo. Be to, Vytas jam buvo įsakęs pasiekti žemę, nesvarbu kas atsitiks. Jis turėjo atlikti savo misiją: pranešti žemės gyventojams apie šią planetą.

Kadangi instrumentai veikė automatiškai, Zigmas greit nuplėšė diržus ir pribėgo prie lango. Prikišęs veidą prie stiklo, jis dar spėjo pamatyti, kaip šunys pagriebė Vytą ir jį tempė nuo aikštės. Bet erdvėlaivis kilo vis sparčiau ir sparčiau, kol nieko aiškaus ant planetos paviršiaus nebesimatė.

— Neužmiršiu tavęs, Vytai, — ryžosi Zigmas, bandydamas sulaikyti ašaras. — Aš grįšiu — ir laikysiu savo žodį, nes jau dabar aš nebe vaikas, o vyras!

Šiame paveiksle suraskit: laivelį, palapinę, 2 irklus, lentas banginėjimui, didelį sviedinį, saulės akinius, dviratį, ledus.

**Kur Puputis praleis atostogas? Išnarpliok siūlus ir sužinosi, kur
Puputis bus vasarą.**

DIDELĖ KLAIDA

Rasa Šilėnaitė

Buvo beveik tamsu Karo Kambary, kur sėdėjo visi generolai. Ant sienos švietė mūsų miesto žemėlapis. Pats didžiausias generolas, užsienietis vardu Pamplemausas (Girdėjau, kad jo medaliai tiek sveria, kad trys vyrai jam turi padėti švarką užsivilkti!) atsistojo pradėti susirinkimą.

— Gerbiamieji ponai generolai, esame didelėj bėdoj. Kas nors išrado naują bombą!

Visi generolai susirūpinę sumurmėjo. Generolas Pamplemausas nužengė prie žemėlapio ir pirštu badė į mūsų miestą.

— Mūsų šnipai šiame mieste praneša, kad bomba jau beveik gatava naudojimui.

Generolai dar garsiau sumurmėjo. Vienas jaunesnis, užsidirbęs vos tik penkias žvaigždes, paklausė:

— Ar kas nors yra matęs tą bombą? Gal jos iš viso nėra. Juk žinote, kad šnipai dažnai nušnipinėja...

— Matė, ponas generolai, matė, — greit užtikrino Pamplemausas. — Ji atrodo, va, maždaug šitaip, — ir jis patraukė paklodę, kuri dengė modelį ant stalo.

Modelis buvo didokas, pailgas — visai panašus į arbūzą suvyniotą sidabriname popieryje. Prietemoje jis švietė kaip raganiaus užkerėtas kamuolys. Jo blizgąčiuose šonuose, kaip veidrodyje, atsispindėjo suraukti generolų antakiai.

Tada Generolas Pamplemausas atsuko generolams nematomą bombos šoną ir visi susijaudinę sumurmėjo. Ten raudonom raidėm buvo užrašyta: PALUBECKO BONBOMBA.

— Baisu!

— Palubeckas! Kas jis toks?

— Ponas generole, kiek sprogstamos jėgos turi ta bomba?

— To tiksliai nežinome. Bet kadangi prancūziškai “bon” reiškia “geras”, išeitų, kad čia gera bomba. Palubeckas gerai slepia savo projektą, bet mūsų gudrūs šnipai sugebėjo prieiti prie jo laboratorijos, apsirengę kaip bijūnai. Laboratorija, mat, apšodinta žibutėmis ir bijūnais. Žibutėmis pavirsti, suprantate, būtų sunku.

— Taigi, prislinkę prie laboratorijos, mūsų šnipai išgirdo Palubecką besigiriantį savo padėjėjui apie pasisekusius bandymus. Jis sakė, kad pasaulis tokio dyvo dar nėra matęs nei girdėjęs. O jei sako, tai ir žino!

Išklausę pasakojimo, generolai vėl sumurmėjo.

— Blogai, — prasitarė vienas iš senesniųjų.

— Bet iš kur mes žinom, kad jis tą bombą prieš mus ketina naudoti? — paklausė tas pats jaunas generolas su vos penkiom žvaigždėm.

— Aha! — tuoj šoko Pamplemausas. — Tai kodėl jis mums nepranešė, kad jis ją dirba? Tas visas slaptumas įrodo, kad yra didelė galimybė, jog bomba taikoma mums.

— Ir mūsų šnipai dar sužinojo, kad Palubecko padėjėjas yra labai plaukuotas ir kalba keista kalba. Aiškiai kvepia sabotazu! Tas Palubeckas tikriausiai pasiuntinys mūsų priešų iš kitos pasaulio pusės.

— Tai ką darysim?

— Vienintėlis protingas problemos išrišimas: Palubecką su padėjėju įmesti į kalėjimą, o bombą pasiimti sau.

— Tai ko laukiam? Einam! — sušuko visi generolai ir sulipo į savo ilgus, juodus automobilius ir kaip vėjas nulėkė mūsų draugo laboratorijos link. Gatvėje beliko vien dulkių debesėliai ir motorų dundėjimų aidas.

Tuo tarpu laboratorijoje Doktoras Palubeckas švilpaukdamas rašė formules ant lentos, o kudlius Juozapas susikaupęs blizgino ant stalo pastatytą didoką pailgą daiktą — lygiai kaip arbūzas apvyniotas sidabriniais popieriais!

Išgirdęs perkūnišką dundėjimą, Juozapas pakėlė akis nuo darbo ir tarė:

— Trrr?

— Taigi, Juozapai, — prabilo doktoras. — Žadėjo lyt. Reikia parsinešti skalbinius. Ar tu palikai savo dviratį lauke?

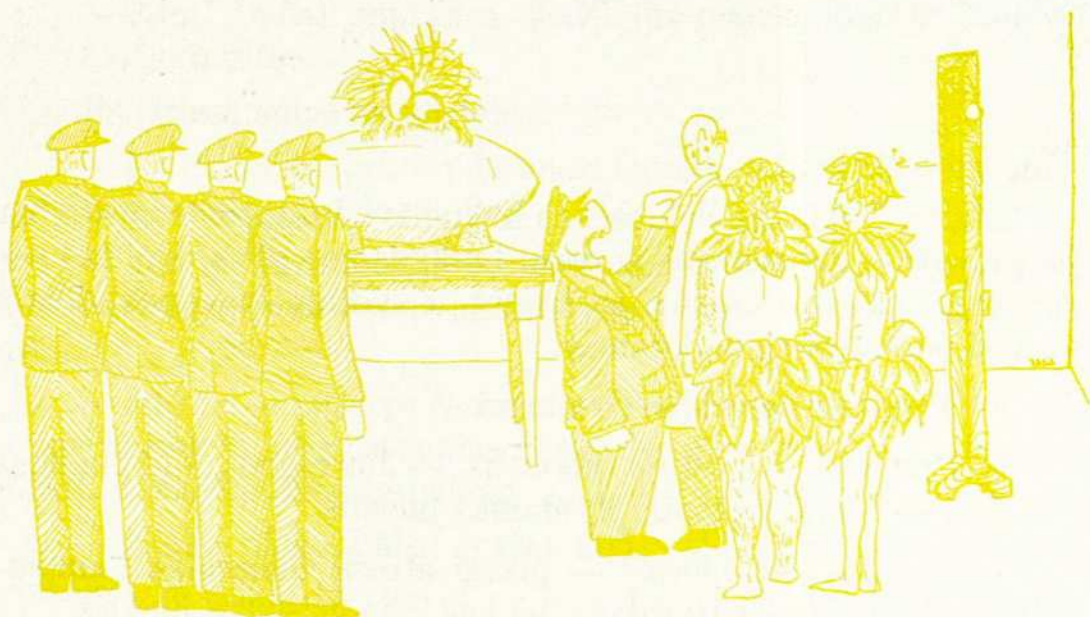
Jis pažvelgė pro langą patikrinti, ar kudliaus Juozapo dviratis įvežtas ir pastebėjo, kad saulė šviečia. Bet jis nespėjo nė žodžio ištarti, kai generolų ilgi, juodi automobiliai įsuko į kiemą — švyst, švyst, švyst — ir išsirikiavo prie laboratorijos durų. Iš kiekvieno automobilio išsoko leitenantas ir, apibėgęs į kitą šoną, atidarė vidų sėdinčiam generolui duris. Visi generolai išlipo kartu ir, su leitenantais sekančiais iš paskos, po du išgygiavo pro duris. Kai darže atsistojo du šnipai, bijūnais apsirengę, ir išgygiavo kartu, Doktoras Palubeckas vos, vos smūgio negavo. Nežinodamas, kaip su tokiais svečiais apsieiti, nei ką jiems sakyti, mandagiai tarė:

— Labai malonu, kad užsukote mane aplankyti, bičiuliai. Ar galėčiau Jums pasiūlyt arbatos?

— Nekvailiok, o greit sakyk, kur paslėpei bombą! — piktai užriko Generolas Pamplėmausas. — Laikykit jį! — nekantraudamas vėl sušuko.

Du saržantai su šautuvais, kurie, tikriausiai, buvo pasislėpę krūmuose, tuoj pristoję prie daktaro — vienas iš kairės, kitas iš dešinės.

— Kokia bomba? — paklausė daktaras, nesuprasdamas kam reikalas. Bet niekas jam nepaaiškino, nes šnipai jau buvo pamatę sidabrinį daiktą ant stalo ir pirštais rodė kitiems.

— Nelieskit! Gali sprogti, — sudundėjo didysis generolas, griebdamas kudlių Juozapą, kuri norėjo numest nuo stalo. Bet jo ranka nieko neužgriebė — tik kudlas. Nustebęs, jis staigiai atitraukė ranką ir tuo mostu nuvertė Juozapą ant grindų. Krisdamas, jis suriko: “TRRR!” ir baisiai išgąsdino vieną leitenantą. Tas pašoko ir pajudino stalą. Sidabrinis kamuolys nuriedėjo ir pliump! sunkiai nukrito ant grindų.

Generolai žado neteko! Kietai užmerkė akis, pirštais užkimšo ausis ir, nekvėpuodami, laukė sprogimo... Bet niekas nesprogo.

Staiga Doktoras Palubeckas ir kudlius Juozapas suprato, ką jie galvoja ir suprunkštė juokais. Laikydamas pilvą, kad tas nesprogtų, daktaras kvatojo susirietęs, o kudlius Juozapas kūliais vertėsi po kambarį, klykdamas:

— Trrr-trrr-trrr-trrr-trrr-trrr!

— Cha, cha — kvatojo daktaras. — Jūs manėt, kad čia cha-cha-cha, — bandė aiškinti, plyšdamas juokais.

— Kas čia per šposai! — piktai atrėžė Generolas Pamplemausas, kuris labai išsižeisdavo, jei kas iš jo drįsdavo juoktis.

— Tai jūs manėt, kad čia bomba? — pagaliau susivaldęs, paklausė Doktoras Palubeckas.

— Kad taip ir parašyta! Šnipai mane painformavo.

— Kur, kas, parašyta?

— Va! — atkirto Pamplemausas, atsukdamas sidabrinį daiktą į tą pusę, ant kurios raudonom raidėm buvo parašyta:

PALUBECKO BONBONAS

— Taigi, aš esu bonbonologas, o čia bonbonas — saldainis. Aš jį padariau savo krikštasūniui Petriukui, vardinėm. Taip įrašau visus savo pagamintus bonbonus.

Jaunasis generolas, tas su vos penkiom žvaigždėm, iš kišenės išsitraukė saldainio popieriuką (Jis taupė saldainių popieriukus, bet niekam to nesakydavo.) ir paskaitė: PALUBECKO BONBONAS.

— Žiūrėkit, tikrai! — parodė kitiems.

— Netiesa! Apgavystė! — sušuko šnipai.

— Tikra tiesa, — tvirtino Doktoras Palubeckas. — Jei norit, išvyniosiu... —

Bet staiga jis vėl į juos atsisuko:

— Aha! Dabar suprantu, kodėl jūs manėt, kad čia bomba! Perskaitykit šitą.

Jis ištiesė šnipams kortelę.

— Jis išsisukinėja! — priešinosi šnipai. — Mes negalim įskaityti bombonologinių formulių!

— Čia ne formulės, o atvirutė, kurią siunčiu su bonbonu... Mieli draugai, jums reikia akinių! Jūs matote bombas, kur jų nėra.

— Ahem! — įsiterpė Generolas Pamplėmausas, kuris vis dėlto ne už bulvių košę aštuonias žvaigždes užsidirbo. — Atsiprašau labai už klaidą. Mes apsirikom.

— Nieko, nieko. Labai prašau atsisėsti. Išgersim arbatos kaip draugai, ir viskas bus gerai, — mandagiai kalbino Doktoras Palubeckas.

— Trrr, — pritarė kudlius Juozapas.

Generolai sutiko. Atsisėgė diržus, nusivilko žvaigždėtus švarkus ir atsilošė kėdėse, kiekvienas atskirai pasiryždamas ateityje su bombomis daugiau neužsiimti. Tiek vargo jos atneša.

Tą naktį Doktoras Palubeckas ir kudlius Juozapas patenkin-ti užmigo savo maiše palubėj, žinodami, kad jie ištaisė didelę klaidą.

Susidėjo du galvočiai —
Meškis ir žiurkėnas:
Tyrinėti pasiryžo
Virtą uodo pieną.

Meškis nusprendė, kad reikia
Štai ką išbandyti:
Gramą sauso terpentino
Piene įmaišyti...

Ir užkūrė juodu krosnį
Pora šimtų laipsnių;
Laukdami, sau pasiskaitė
Kelias dešimt straipsnių.

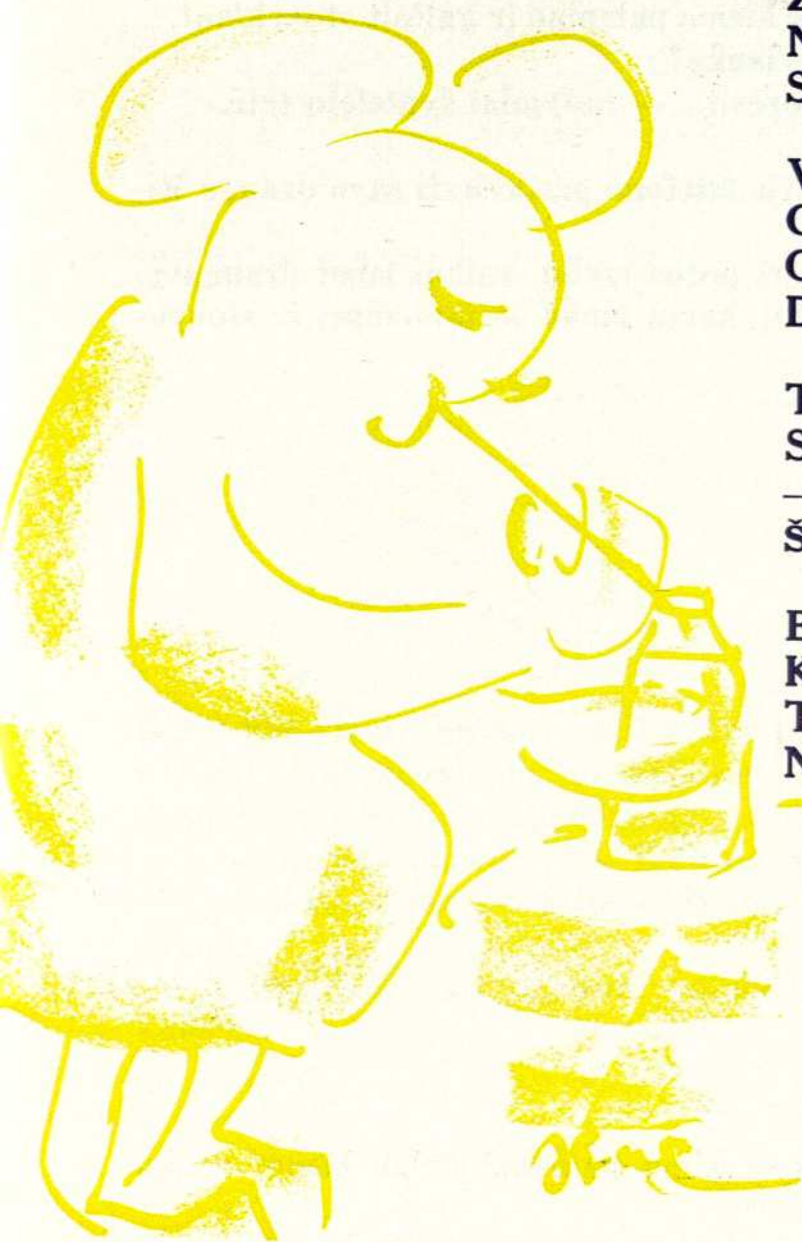
— Išsiplėtęs! — tarė meškis,
Keldamas dangtelį.
— Susitraukęs, ko aiškiausiai!
Koškim per sietelį.

Paraitoję jie rankoves,
Dirbo, prakaitavo:
Prakaito lašeliams krintant —
Naują skystį gavo!

laboratorijoje

Aleksandras Spyruoklis

— Gal suskaldėm jo atomus?...
Žiurkėnas teiravos,
Nes puodely žaliom putom
Smarkiai kunkuliavo.

Viralą kruopščiai filtruotą
Gėrė ir ragavo,
O paskui per visą dieną
Daug sunkiau kvėpavo...

Telefonas suskambėjo —
Sako uodo vaikas:
— Mano mama mane mokė,
Šiltas pienas sveika...

Bet nespėjo pasakyti,
Ką tas pienas gydo —
Telefonas sudrebėjo
Nuo baisaus sprogimo!!!

STOVYKLAUTOJAI

Liūda Gudelienė

— Mama, ir aš noriu stovyklauti, — prašė Algis, išlydėjęs savo vyresnįjį brolių į skautų stovyklą.

— Kad tu dar per mažas, Algiuk. Stovykla toli, ten tik dideli vaikus priima.

— Bet aš beveik didelis — į antrą skyrių rudenį eisiu, — spy-rėsi Algis.

— Jei taip nori, gali stovyklauti, — įsiterpė tėtė. — Pasikviesk draugą, pasistatyk kieme palapinę ir galėsit stovyklaut.

— Ar galėsime miegoti lauke?

— Galėsit — jeigu norėsit... — nežymiai šyptelėjo tėtė.

— Valio!

Algis tuoj pat šoko prie telefono pasikviesti savo draugą Rimą.

Nors Rimas gyveno už poros mylių, vaikai labai draugavo. Kartu žaisdavo po pamokų, kartu lankė šeštadieninę, ir stovyklauti planavo kartu.

Sekančią dieną Algis su Rimu smarkiai dirbo. Tempė sunkų

kareivišką brezentą, kalė kuolus pievoje, rišo virves — statė palapinę. Iš lapų ir eglės šakų padarė guolius, patiesė antklodes, pasiruošė nakčiai. Sutemus, tėtė užkūrė nedidelį laužą. Mama leido pasikepti dešrelių ant iešmo. Susėdę aplink rusenančią ugnelę, visi šnekučiavosi, pasakojo nuotykius. Vėliau ir dainą užtraukė. Visai kaip skautai.

Palengva ugnis baigė degti, nakties šešėliai ilgėjo. Tėveliai palinkėjo stovyklautojams labos nakties ir nuėjo namo. Algis su

Rimu liko vieni. Darėsi vėsu. Kažkur toli girdėjosi mašinų burzgimas. Vėjui pūstelėjus, braškėjo seno ąžuolo šakos. Nors ir savame kieme, bet tamsoje buvo nejauku.

— Tai ką, einam gult? — lyg klausė, lyg siūlė Algis.

— Miegas ima, — pritarė Rimas, nors abejojo, kad galėtų užmigt.

Vaikai sulindo į palapinę. Įsitaisė tarp lapų, užsiklojo antklodėm.

— Algi?

— Ką?

— Ar tu nieko negirdi?

Algis įsiklausė.
 — Tikrai, girdžiu!
 Visai netoliese, virš palapinės lyg ūkčiojo, lyg verkė kas ny-
 kiu, prislėgtu balsu.
 — Tikriausiai pelėda.
 — Pelėda! Tu man niekad nesakei, kad pas jus yra pelėdų.
 — Yra pelių, tai gali būti ir pelėdų. Gal medžioklėn atskrido,
 — bandė išaiškinti Algis.
 Vaikai nusiramino, bet miegas neėmė.
 — O ar šikšnosparnių yra? — po kiek laiko paklausė Rimas.
 — Nemačiau. Negąsdink be reikalo.
 — Na, tai labanakt.
 — Labanakt...
 — Algi?
 — Ką?!
 — Man atrodo, kad čia kažkas vaikšto.
 — Eik gult! Ir kitiem duok miegot, — bandė vaidinti drą-
 suolį Algis, bet vis dėlto pravėrė palapinės langelį ir žvilgtelėjo
 laukan.
 — Žiūrėk! — staiga sušnabždėjo.
 Palapinės angoje, vos pora žingsnių nuo vaikų, žerėjo dvi ža-
 lios akys.

— Vaiduoklis — nusprendė abu ir murktelėjo po antklodėmis.

Žalios akys įslinko vidun. Kurį laiką jos spoksojo į vaikus nė nemirktelėdamos. Vaikai nustojo kvėpavę. Staiga — strykt — žalių akių vaiduoklis vienu šoliu atsirado ant Algio pilvo.

— Rainiau! — sucypė Algis. — Tu begėdi! Fui, kaip išgądinai! — Pakėlęs katiną už pakarpos parodė draugui.

— Manei, kad pelės čia stovyklauja, ar ką?

Vaikai prapliupo juokais. Gėda abiem buvo, kad taip išsigando katino. Rainys susirangė Algio kojugalvyje ir neužilgo pasigirdo ramus katino murkimas. Užmigo ir vaikai. Tik, deja, neilgam.

Pirmas pabudo Algis. Aplink ausis zvimbė uodas ir neleido miegot. Zzz — zvimbė iš kairės. Algis pliaukštelėjo delnu per kairįjį žandą. Zzz — pradėjo zvimbt iš dešinės. Algis gaudė rankomis orą, bet uodas buvo vikresnis. Zzz čia, Zzz ten, o pagaut nesi-duoda. Algis užsidengė galvą antklode ir bandė užmigt. Bet kur tau! Uodas matyt pasikvietė draugą, nes virš galvos pasigirdo dvigubas zirzimas: vienas storas, nuobodus Zzz, o kitas — laibas, įkyresnis, zi, zi, zi. Ir taip be perstojo. Algis staiga labai pasi-ilgo savo kambarėlio namie — su tinklais ant langų, su minkšta, saugia lova.

— Nors valandėlę pamiegosiu ramiai, — galvojo, žiūrėdamas į savo miegantį draugą. — Grįšiu atgal dar prieš švintant, Rimas nė nepastebės. Ir Algis tylomis išgūžėjo iš palapinės. Už poros minučių jis jau knarkė savo kambaryje.

Rimas pabudo ir apsidairė. Palapinėje buvo tamsu, bet jis tuoj pastebėjo, kad Algio nebebuvo. Rimas išsigando. Kas atsitiko? Kur Algis dingo? Gal čia tikrai vaiduoklis buvo pasimaišęs? Prisiminė dabar Rimas visus keistesnius nakties garsus ir, nieko nelaukdamas, spruko iš palapinės.

Basas, sušalęs įslinko Rimas į miegantį namą. Apgraibomis susirado salione sofą, susiraitė joje ir už valandėlės užmigo...

Kitą rytą Algio mama stovyklautojų palapinėje neberado. Vaikų vietoje, susisukęs į antklodę, po nakties nuotykių ilsėjosi tik katinas Rainys.

LAIMUTĖS LĖLYTĖ

Gintarė

Laimutė turėjo daug lėlių.

Turėjo vieną labai didelę — su kasomis. Turėjo kelias mažesnes — be plaukų. Ir turėjo vieną visai visai mažytę — pačią mėliausią — guminę lėlytę. Ji buvo nedaug ką didesnė už Laimutės pirštuką. Turėjo dideles, juodas akutes ir melsvą, labai papūstą suknytę. Lėlytė buvo padaryta iš rusvos gumos, todėl Laimutė ją pavadino GUMINUKE.

GUMINUKĖ buvo labai lanksti. Mokėjo sėdėti ir klūpėti. Galėjo net kojytes sukryžiuoti ir rankytes už nugaros sunerti. Laimutė galėjo su ja daryti ką tik norėjo:
galėjo ją maigyti, maudyti, mėtyti,
galėjo kišenėn įsidėjus, vaikų darželin nusinešti.

Kartą Mamytė nusi-
vežė Laimutę didelėn
krautuvėn. Kartu va-
žiavo ir GUMINUKĖ,
nes ji sėdėjo Laimutės
apsiaustėlio kišenėje.

Krautuvėje buv-
o daug žmonių. Buvo po-
nių ir ponų, mergyčių ir
berniukų. Vieni skubė-
jo, kiti lėtai vaikštinė-
jo. Laimutė ėjo stipriai
įsikibusi Mamytės ran-
kos, kad nepasimestų.
Antroji jos rankytė
šmurkštelėjo apsiaustė-
lio kišenėn ir išsitraukė
GUMINUKĖ.

Mamytė norėjo Laimutei nupirkti skrybėlę. Jos ėjo pro
daugybę stalų ir lentynų. Ant vieno buvo sudėliotos skarelės, ant
kitų pirštinės, o dar toliau — nosinės.

Vienoj vietoj ponios taikėsi batelius,
kitur apžiūrinėjo rankinukus.

Truputį toliau — purškėsi kvepalais,
o kiek į šoną — puošėsi auskarais.

Jau iš tolo matėsi vienas labai margas stalas. Atrodė, kad jis
suluš nuo skrybėlyčių — tiek daug jų buvo pridėta!

Buvo jų su kaspinėliais ir su kaspinais — melsvais, žalsvais
ir geltonais.

Buvo su plačiais kraštais, ir buvo panašių į mažus, apvalius
kareivių šalmukus.

Buvo skrybėlyčių su bumbulais, buvo ir margomis gėlytėmis
papuotų.

Ponios ir panelės pardavėjos rinko skrybėlytes ir taikė jas mažoms mergytėms. Pačiame stalo vidury švietė viena ypatinga skrybėlytė. Ne skrybėlytė ji, o — debesiukas! Balta, minkštutė, perrišta švelniai gėlėtu kaspinu.

Laimutė padėjo ant stalo Guminukę,

pasistiebė ant galų pirštų, ir abiem rankytėm paėmė skrybėlytę. Taip gražiai ji tiko, jog nereikėjo nei prašyti kad Mamytė ją nupirktų. Panelė pardavėja, idėjusi skrybėlytę geltonon dėžutėn, padavė ją Laimutei.

Laimutė su Mamyte dar ilgai vaikštinėjo po krautuvę. Prie vieno staliuko Mamytė išsirinko pirštines. Kitoj vietoj nusipirko skarelę. Nuėjo abi prie rankšluosčių, praėjo pro sukabinėtas užuolaidas. Tada abi užvažiavo judančiais laiptais į trečią aukštą.

Čia buvo pridėliota žibančių lėkščių, stikliukų ir stiklinių, sidabrinių peilių, šakučių, vazelių ir peleninių.

Mamytė norėjo išrinkti gėlėms vazą. Ji apžiūrinėjo:
ilgas, plonas ir kuprotas,
peršviečiamas ir spalvotas,
mažas ir didesnes vazas.

O Laimutės akys nubėgo prie vienos lentynos. Ji buvo didelė, stovėjo kampe, ir laikė daugybę mažų, stiklinių statulėlių. Buvo ten šokančių ar sėdinčių berniukų ir mergyčių. Tupėjo šuniukai, paukščiai ir katytės.

Laimutė labai atsargiai priėjo prie lentynos. Ji žiūrėjo į stiklines statulėles, rankytes už nugaros sunėrusi, nes ant lentynos didelėmis raidėmis buvo parašyta:

PRAŠOME NELIESTI — DŪŽTAMOS!

Laimutė pasistiebė — tik truputėlį, ir pagalvojo:

— Kiek čia būtų triukšmo ir stiklų, jei mano kojytė paslystų ant blizgančių grindų!

Žiūrėdama į tas kietas, šaltas ir blizgančias lėlytes, Laimutė staiga prisiminė savo minkštą, rudą GUMINUKE.

Laimutė kyštelėjo ranką kišenėn:

GUMINUKĖS nėra!

Šmurkšt ranką antron:

Taip pat tuščia!

— Mamyte, pamečiau savo GUMINUKE! — nubėgo ji garsiai verkdamas pas Mamytę.

Mamytė nušluostė ašaras ir greitai apramino. Pasakė, kad lėlytę galima surasti,

JEI JOS IEŠKOS VISUR, KUR TIK BUVO SUSTOJUSIOS.

Nusileido abi judančiais laiptais į pirmą aukštą. Pilkas grindis mynė daugybę kojų: mažų, didelių ir visai milžiniškų.

— Kas būtų, jei toks didelis, didžiulis batas užspaustų GUMINUKĘ? — klausė ji Mamytės.

— O kas pasidarytų, jei kurios ponios kulniukas sumaigytų lėlę? — ir Laimutei apie tai pagalvojus, net pačiai pilvukas suskaudo.

Pirmiausiai Mamytė nuvedė Laimutę prie užuolaidų. Jos ir panelė pardavėja ėjo užuolaidų mišku, sklaidė melsvas, rausvas ir gėlėtas, bet —

GUMINUKĖS čia nebuvo!

Nuėjo tada į kitą skyrių. Vartė, čiupinėjo minkštus rankšluosčius, o —

GUMINUKĖS vis nerado.

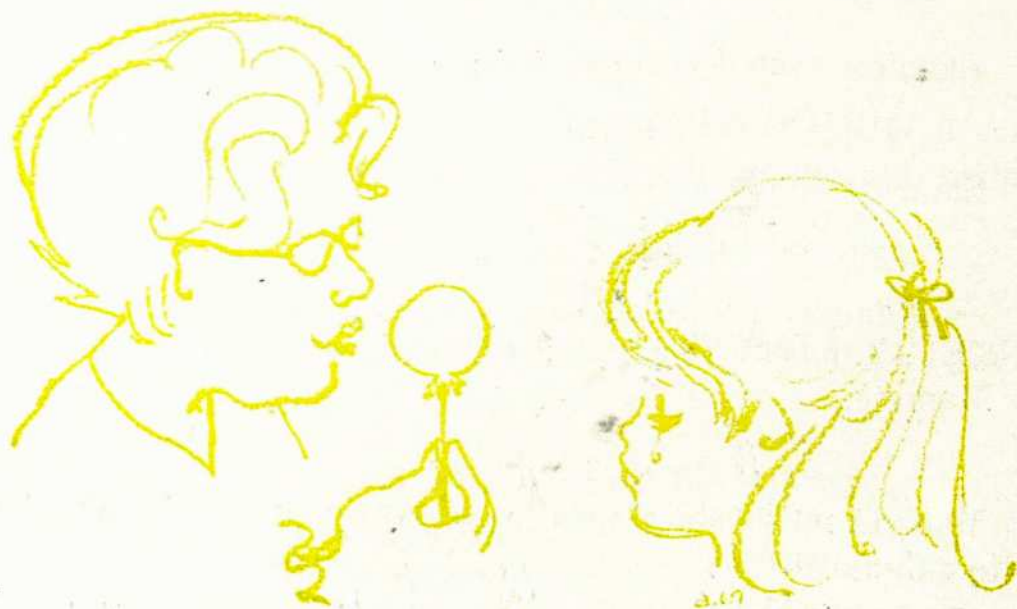
Laimutė jau pradėjo verkti.

Ieškojo jos GUMINUKĖS ir prie skarelių, bet panelė su labai juodais plaukais pasakė, kad:

GUMINUKĖS čia nematė.

Nuėjo abi ten, kur anksčiau Mamytė buvo išsirinkusi pirštines. Ponia su visai žilais plaukais ir dideliais akiniais purtė galvą:

— Nemačiau ir aš tavo GUMINUKĖS, vaikeli, — ji pasilenkė ir iš stalčiaus Laimutei padavė didelį raudoną saldainį.

Eidama, Laimutė apžiūrinėjo visus šunelius, kuriuos tik matė krautuvėje. Jie mėgsta lėlytes, o ypač tokias kaip GUMINUKĖ, nes jas galima smagiai pakramtyti. Bet nei vienas, kurį ji matė — nei pudeliukas, nei taksis, nei mažytė čivava nesinešė jos lėlytės.

Mergytė dabar norėjo atsisėsti ant grindų ir garsiai pravirkti, bet Mamytė vedėsi ją prie skrybėlyčių.

Čia jos paklausė panelės pardavėjos, ar nesurado ji tokios — mažytės, mažutytės rudos lėlytės?

Panelė nusivedė jas prie to paties stalo, ant kurio Laimutė buvo atradusi savo skrybėlytę. Ji žiūrinėjo skrybėlytes vieną po kitos.

Kilnojo gėlėtas, kaspinuotas ir bumbuluotas.

Stumdė baltas, melsvas ir geltonas, bet —

GUMINUKĖS vis nebuvo.

Nebuvo jos po plačiakraštėmis,

nebuvo po šalmukais,

nebuvo nei po tomis,

kurios panašios į apskritas dėžutes.

Raudonas saldainis tirpo Laimutės burnoje, o panelė vis tebekilnojo skrybėlytes. Liko nepaliesta tik viena. Ji pūpsojo stalo pakraštyje, ir atrodė lyg gėlių kalnelis.

Ir kai panelė tą skrybėlytę kilstelėjo, Laimutė iš džiaugsmo net saldainį pusiau perkando:

po skrybėlyte sėdėjo —
visame pasaulyje mažiausia,
gražiausia ir mieliausia —
Laimutės lėlytė —
GUMINUKĖ!

MŪSŲ VELYKOS

Velykos yra gražiausia diena todėl, kad Jėzus atidarė dangaus vartus. Jis numirė už mūsų blogus darbus. Jėzus neturėjo mirti, bet Jo Tėvelis sakė, kad tik Jis gali atidaryti Mirties Vartus. Jėzus numirė Didįjį Penktadienį. Velykose Jis atsikėlė ir ėjo į dangų, atidaryti mums vartus. Todėl mes einam į bažnyčią melstis ir džiaugtis.

*Tomas Kundrotas, IV sk.
Maironio mokyk., Brooklyn*

Velykos yra ta diena, kai Dievas prisikėlė iš mirusių. Per Velykas mes gauname margučių, saldainių ir kitų dalykų. Per Velykas einame į bažnyčią. Mamytė paduoda mano broliukui ir man krepšelius su maistu ir kunigas maistą palaimina. Tada einame namo, valgome pusryčius.

*Birutė Bivainytė, IV sk.
Maironio mokyk., Brooklyn*

Velykos yra šventė, kada Kristus prisikėlė, 3 dienas po mirties. Per Velykas visa šeima einame į bažnyčią. Vaikai dažo kiaušinius, o kiti vaikai kiaušinius daužo. Nėra pamokų. Maži vaikai laukia Velykų kiškio, didesni laukia dovanų ar pinigų. Kiti vaikai žaidžia žaidimą, kur turi kiaušinį ritinėti ir bandyti pataikyti. Kai pataikai — gauni abu kiaušinius. Tai, su daugiausia kiaušinių, laimi. Aš manau aš norėčiau, kad Velykos būtų kiekvieną dieną.

*Raimundas Šližys, IV sk.
Maironio mokyk., Brooklyn*

Taigi, jau atėjo savaitė prieš Velykas. Visi lietuviai prieš Velykas su vašku margina kiaušinėlius. Mūsų šeima jau ruošėsi marginti kiaušinius, bet aš tą dieną dar gulėjau lovoje. Man mama liepė keltis. Aš atsikėliau ir ėjau besiramstydam į mūsų stiklinį stalą. Ir — bum! — staiga stalas įlūžo. Ot tai buvo juokų! Visi mes juokėmės, bet tėvelis rūpinosi, kur gauti naują stalą. Neturėdami stalo, marginome margučius pasidėję ant didelio kartono. Nors šis įvykis buvo prieš porą metų, aš dar gerai prisimenu.

*Asta Baškauskaitė, 9 m.
Brockton, Mass.*

mūsų
kūryba

MANO ŠEIMA

Aš turiu mamytę, tėvelį, sesutę ir šuniuką. Mano šuniuko vardas Zylė. Mano sesutės vardas Rita. Mano tėvelis dirba ligoninėj. Vieną dieną atvežė mergaitę į ligoninę. Ji negalėjo vaikščioti. Vedėjas ją paguldė į lovą. Kambary užgesino šviesas ir mergaitė pradėjo vaikščiot.

D. Garūnaitė, 9 m.

Chicago, Ill.

Aš turiu vieną sesutę, mamytę ir tėvelį. Viršuj gyvena močiutė su seneliu. Mano tėvelis dirba fabrike; jis ten taiso mašinas. Mano mamytė dirba namie. Mano mamytės vardas yra Aldona, sesutės Marytė, tėvelio Antanas. Aš kartais nueinu pas senelius.

Rita Andrijonaitė, 8 m.

Chicago, Ill.

Mano pavardė yra Noreikaitė. Mano tėvelio vardas yra Petras, mano broliuko — Paulius ir mano mamytės — Zelma. Aš turiu dvi žuvelės kurių vardai yra "Blackie" ir "Goldie". Mano tėvelis dirba fabrike, kur daro gėrimus vaikams. Jis eina į darbą septintą valandą ir pareina ketvirtą. Vakare mes skaitom, rašom ir dainuojam lietuviškas dainas.

Rita Noreikaitė, 8 m.

Chicago, Ill.

PAVASARIS

Pavasaris yra gražiausias metų laikas. Gėlės ir medžiai pavasarį pradeda žydėti, nes būna šilta. Žydi visokių spalvų gėlės: raudonos, baltos, geltonos, ružavos, oranžinės ir kitokios. Pavasarį paukščiai parskrenda iš šiltų kraštų. Iš ryto mes galime girdėti paukščius čiulbant; jie čiulba visokiais balsais.

Loretta Orentaitė, IV sk.

Maironio mokyk., Brooklyn

Žiema baigėsi, pavasaris prasideda. Oras pradeda būti šiltesnis, jau gali eiti į lauką be švarkelio. Tėtis pasėjo žolę ir gėles. Kai pradės augti, bus labai gražus kiemas. Mes pasodinome visokių gėlių: lelijų, rožių ir azalijų. Kieme mes turime pušį, ąžuolą ir miške yra beržų. Aš negaliu eiti į kiemą už namo, nes dar žolė nesudygo. Tuoj pamokos užsibaigs, tai dar bus linksniau!

Algis Šalčiūnas, VI sk.

Philadelphija

NETIKĖTA KELIONĖ

Buvo apie antra valanda po pietų ir mes buvome ant kranto, kaip mes pamatėme laivą prie vandens krašto. Mes nubėgome prie laivo, o laive buvo du irklai ir dvi paklodės. Aš ir mano draugas įlipome į laivą ir pradėjome irtis. Plaukėme šešias valandas ir dabar mes norėjome grįžti atgal, bet užėjo didelis vėjas ir sunku buvo irkluoti. Tuo tarpu atėjo didelė banga ir mus apvertė. Mes laivą atvertėme ir išpylėm vandenį. Buvom pertoli nuo namų, tai nuplaukėm prie kranto ir padarėm stovyklą. Užsidegėm laužą, pasidžiovėm savo rūbus ir nuėjom miegoti. Kaip mes atsikėlėm, mūsų baltiniai buvo išdžiūvę. Laivą ištūmėm į vandenį ir pradėjom plaukti, bet ne į tą pusę plaukėm, tai reikėjo grįžti. Jau buvo vakaras, tai vėl reikėjo stovyklauti. Naktį buvo audra ir atsikėlę laivo neradome. Aš draugui liepia iškirsti devynis medžius, o aš padariau virves ir surišome laivą. Įdėję į vandenį, pradėjome plaukti namo ir draugas pamatė mūsų laivą. Išokau į vandenį ir nuplaukiau prie laivo, pririšau jį prie medinio laivo ir plaukėme namo. Kaip grįžome namo, toks žmogus sutiko mus ir davė mums pinigų, kad sugrąžinome jo laivą.

*Aleksandras Danta, VI sk.
Philadelphija*

MŪSŲ DRAUGAI

Mes turime daug paukščių — apie 50. Turim 8 inkilus ir vieną paukščių "restoraną". Kiekviena namelyje gyvena žvirbliai. Dar turim žiurkę, kuri gyvena balkone. Turime ir šunį, kurio vardas Rimta. Rimta kartą pagavo zuikį. Turime ir dvi voveris, kurios neleidžia paukščiams lesti.

*Tauras Šulaitis, IV sk.
Maironio mokyk., Brooklyn*

KAS MAN PATINKA

Man patinka namai, man patinka lietūs ir draugai. Man patinka žuvažiuoti, bet visų labiausiai patinka žaisti. Pavasarį yra daug kas daryti. Man patinka pavasaris — nešalta, nekaršta, galima žuvažiuoti.

*Vyt. Vileniškis, IV sk.
Maironio mokyk., Brooklyn*

DAINUOJANTI SKALBIMO MAŠINA

*Paveikslas
Vilijos Rastonytės, 6 m.
Providence, R. I.*

Mano mamytė turi skalbimo mašiną, kuri dainuoja. Kiekvieną kartą, kai mano mamytė nueina įdėti rūbus į skalbimo mašiną, aš ir nueinu pasižiūrėti. Aš pastebėjau, kad mašina skalbdama daro triukšmą, bet kartais atrodo, kad ji dainuoja. Tada ir aš su mašina dainuoju. Aš sugalvojau, kad mašina dainuoja: "džium-džium-džium, džium-džium-džium", tai aš pradėjau dainuoti "Ant kalno gluosnys". Taip, kol mašina skalbė, aš su ja dainavau duetą, o mano mamytė gardžiai juokėsi.

*Audronė Rastonytė, 9 m.
Providence, R. I.*

JAUNŲJŲ PREMIJA

Šį mėnesį galima balsuoti už:

1. "Dovana"
2. "Paklydęs erdvėlaivis"
3. "Didelė klaida"
4. "Stovyklautojai"
5. "Laimutės lėlytė"

Balsus siųskite: Mrs. E. Vaišnys, 470 Prospect St., Apt. 75, New Haven, Conn. 06511, U.S.A.

* * *

EGLUTĖS ŠVENTĖ

Putnam, Connecticut

įvyks 1969 m. spalio 19 d.

Balandžio "Eglutėje" buvo paskelbta, kad šventė įvyks spalio 5 d., bet datą reikėjo pakeisti.

ALP 1785

L.arch.

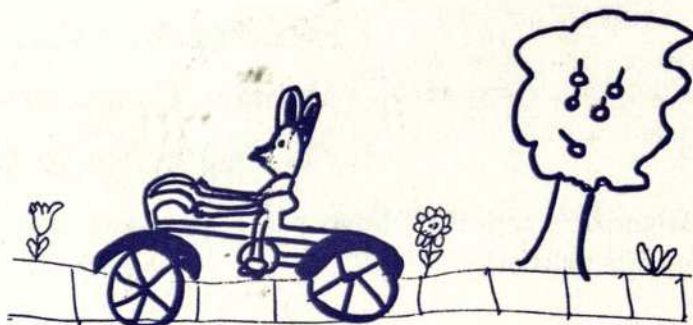

Pelė su peliukais
Lina Palubinskaitė, 6 m.
Cleveland, Ohio

Velykų rytas
Asta Baškauskaitė, 9 m.
Brockton, Mass.

Puputis ant dviračio
Liana Palaikytė, 6 m.
Dearborn Hts, Mich.

91.189.299